

Излиза два пъти въ седмицата всѣка:

Срѣда и Събота.

Цѣна:

За година. . . 5 ср. рубли нови.
За шестъ месеци 3 ср. рубли .

Сичко, което се отнася до вѣстника, надписва се направо до

Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:

За всѣки редъ при пръвѣ пъкъ 20 стот.

За " " " " вторий пъкъ 10 "

Руссе 25 Августъ 1882

Слѣдъ Великото Народно Събрание, което се държа въ гр. Търново, и на което се изработи и прие конституцията, т. е. основния законъ на нашето ново-свободно отечество, слѣдъ това тържественно казваме дѣло, чрѣзъ което Българ. народъ доказа че той се е приготвилъ за самостоятелно управлѣние, че високо цѣни свободата, че желае свободно да се управлява, устройва и живѣе, имѣнно въ това врѣме се появи въ насъ известната борба, за защита на тая скъпа свобода; за точното прилагане въ дѣйстви-ствие и изпълнение статитѣ, които съдържаваше общезвѣстната ни конституция, която гарантираше не само народнитѣ права, но и личната неприкосновенностъ, на домътъ ни, на имотътъ ни, като даваше същевременно, свобода на събранията, на печатътъ, на явното слово, което е най-справѣдливъ съдия. Съкой честенъ патриотъ, считае и почиташе тоя основенъ законъ т. е. конституцията, за священтъ, за неприкосновенъ и неизмѣняемъ, като му отдаваше приличното уважение и покоряване.

Годинитѣ се минавахъ, борбата обаче за точното прилагане и върното изпълнение съдържанието на тоя священтъ за честния Българенъ законъ, не преставаше. По духътъ на Конституцията, почнахъ да се съставляватъ и издаватъ отъ Народното Събрание потребнитѣ закони за освободеното ни отечество, съгласно съ нежъ се пчна устройството на малката ни злочеста държавица. Какво се извърши въ разстояние на четири години до днесъ, всѣкому е мислимъ много малко известно и ний не искаме да бутаме ранитѣ, които мѣчатъ мнозина родолюбци и чувствителни души, ще оставимъ за сичко подробно съврѣменно да говори народната ни история, която е живъ паметникъ на всѣко събитие. Имаме ли днесъ конституция или не, какъ се почете и почита тя, какво стана тя, съществува ли, гдѣ са намира и какъ се изпълнява, сичко това е тоже известно всѣкому. Ще споменемъ въ днешно врѣме само единъ отъ членовѣтъ на тая конституция, именно членъ 44, който гласи: „Ни единъ законъ не може да се издаде, допълни, измѣни и отмѣни, докль той ПО НАПРЕДЪ не се обсъди и приеме отъ Народното Събрание, което има право така също и да тълкува неговий истинний смислъ“. Като имаме прѣдъ видъ манифеста на Н. Височество отъ 1-вий Юлий 1882 год. въ когото явно се казва че „правата на народа припознати отъ конституцията оставатъ и за напредъ, като основа на нашето общественно право“, ний въ удивление са виждаме, като глѣдаме на онова, което се върши въ насъ! Не само се измѣняватъ, но и издаватъ нови закони, безъ да се по-напредъ обсъждатъ и приематъ отъ Народното Събрание. При съществующъ законъ за избирание представители на Народното Събрание, обсъждентъ и приетъ отъ Народното Събрание, при това и потвърдентъ (на 17 Декемврий 1880

год.) отъ Н. Височество, днесъ се приготвявалъ новъ законъ за избирание, за когото ето какво ни пишкътъ изъ София:

..... Рѣшихъ да ви пишкъ и съобща нѣкои доста важни новинки отъ тука. Новината е, че законътъ за избиритѣ е вече, чакъ сега, внесенъ въ Държавний Съвѣтъ и приетъ отъ Държавницитѣ по принципъ. Този законъ е такъвъ, щото и самий Велзевулъ, ако оживей и го види, ще се почуди! Събрание то ще се състои отъ 56 души депутати, всичкитѣ избрани отъ народътъ чрѣзъ двоината система. Чиновницитѣ и учителитѣ (и отъ народнитѣ училница) не могатъ да бѣждатъ избираеми, а калугеритѣ и поповитѣ могатъ. Депутатитѣ ще се избиратъ отъ сѣка околия по единъ, а не по числото на населението, така щото Бръзничката околия, ще даде единъ депутатъ и Търновската — единъ. Гласнитѣ ще се събиратъ въ центровитѣ на окръжията за да избиратъ депутати, на които ще са плащатъ прогонни и суточни. Никой не може да се избере въ друго окръжие т. е. уроженецътъ отъ Руссенското окръжие, не може да се избере въ Свищовското и обратно. Само министритѣ могатъ да бѣждатъ избираеми, макаръ, че са чиновници и то въ цѣлото княжество. Членовѣтъ на градскитѣ съвѣти и окръжнитѣ тоже са избираеми, нъ и тѣ по напредъ ще бѣждатъ избрани по този законъ. Депутатитѣ се избиратъ за 6 години, окръжнитѣ съвѣти за 6, а кметовитѣ за 4. Прѣдѣдателътъ и подпрѣдѣдателътъ на Народното събрание се назначаватъ направо отъ Н. В. князътъ, а не отъ самото събрание.

Събрание то се растурва и се произвождатъ нови избори, само когато едно окръжие изгуби $\frac{1}{3}$ отъ депутатитѣ си. Така щото въ същностъ събрание то ще се състои отъ 40 души, защото ще има да се касиратъ. Неможе да бѣде избираемъ, не само този който е подъ съдъ, нъ и който е подъ прѣдварително сѣдствие, така щото слѣдователътъ може да вземе подъ сѣдствие сѣкого, когото некатъ да не е избранъ и като се свършатъ изборитѣ да го пусни. Това е въ краткъ законътъ, той е много голѣмъ отъ 100 члена.

Ще рѣче въ насъ могатъ да се издаватъ закони и прѣди да се обсъждатъ и приематъ отъ Народното Събрание, въ такъвъ случай, истинския смислъ и съдържанието на конституцията не е ли въ сила, когато знаемъ че тя като основенъ законъ цѣне да се запази и почита?

Съществующитѣ въ насъ закони, обсъждени и приети отъ Народнитѣ Събрания, мислимъ ако се запазяхъ и непромѣнявахъ, не цѣне да има отъ това нѣкоя вреда за интереситѣ на държавата.

Остава да видимъ въ същностъ и новия избирателенъ законъ и тогава да се произнесемъ за него.

Островъ Капрера

(Кончината на Гарибалди)

Въ една отъ не голѣмите стаи на Бѣлиятъ Гарибалдовъ домъ, лежеше тѣлото на покойника. — На около го обграждаше почетниятъ караулъ състоящъ отъ побѣлели старци въ червени Гарибалдийски ризи; тѣ бѣха отъ съподвижниците на покойния, съ които той завоева Сицилия и Верона волентери отъ Марсальската хилядица. — На стѣната бѣха окачени два портрети — на дъщеря му Клелия и малкиятъ му синъ Манлио. — Понататѣкъ — игралата на малкаго Манлио — войнишки потреби и единъ конь. — Знамята и флаговитѣ съ които бѣха навешени и укичени стѣнитѣ, осѣняваха мъртвото тѣло, покрито тоже съ знамена. — Отъ миризмите на разнообразните цѣтве се задуваше цѣлата стая; освенъ ръцете и лицето, всичко друго се покриваше отъ разнородни цѣвта. — Вътре въ къщата и околу нея, ся движеше една разнородна тълпа: Херцоци и барони, работници и столаре, министри и депутати, чехлаари и месари (касапи) сенатори и войници, въ старовремени червени ризи на Марсальски волентери, както и генералитѣ въ блестящи мундири укичени съ кръстове и ленти. — По нататѣкъ горските пастри въ своята черна испанска дреха — Тамъ цѣли тълпи отъ жени облечени въ черни облека, представители отъ цѣлои провинции, кметове и депутати. — Генуезкиятъ кметъ, съ своите членове трубачи и скороходци всички въ врѣмешните костюми на Генуезската Република; представители отъ Палермо съ перомониална музика, всичките облечени въ мундири и които нищо общо не са имали съ съвременната дѣйствителностъ въ друга страна, виждашъ обширната и нажялена група отъ демократи и радикали. Тѣ имаха разнородни облека различни едни отъ други по облѣкла, но всички въодушевени отъ еднакви състрадателни чувства. Поразени отъ огромната загуба съединени всички въ едно общо чувство.

Въ 4 часѣтъ презъ деньтъ, слѣдъ дохожданието на Генуезкиятъ Херцогъ, рождениятъ братъ на Кралицата въ къщата на Гарибалди, който прѣдставляваше на погребението Кралътъ, биде съставенъ по общаю протоколътъ за смъртъта и погребението на Гарибалди. Протоколътъ се написа въ два екземпляра, отъ който, единия обвитъ въ платно въ металическа трѣба, бѣ поставенъ наедно съ тѣлото въ гробътъ. — Когато трѣбваше тѣлото да ся дигне, всичките помолиха да ся оттеглятъ отъ стаята, освенъ докторитѣ.

Италианците горчиво оплакватъ покойниятъ, но немогатъ ся прости; семейството никога не проважда мъртвецътъ до Гробътъ. Малкиятъ Гарибалдовъ Манлио, приключенъ въ своята си ода, тежко плачеше и нерачи да излѣзе. По стариятъ му братъ, едвамъ можи да го отвика.

Печалниятъ катафалкъ носеха на плещи Марсальските соподвижници, слѣдъ които вървиха — два хора отъ музика. Единъ отрядъ отъ Матрози, и една рота карабинери. Слѣдъ тѣхъ Генуезкиятъ герцогъ, сенатори, депутати и наконекъ множество депутации съ особни знамена и групи отъ селяните на О-въ Капрера и съседните острови. Шествието ся спускаше по пътятъ който едва що бѣше просеченъ между огромните скали, надъ който оляандрите и кипарисовитѣ дърва ся виждаха — като стражи наредени и наведени съ клоновете си, като че ли внимателно и очудено ся стремѣха да даждъ последниятъ поклонъ на тѣхния обитателъ покойникъ. — Отъ друга страна вѣтарътъ, който всякога царува въ този островъ, подобенъ на гладенъ орелъ, съ голямъ шумъ ся спускаше надъ печалниятъ гробъ, съ покривалото на когото като че играеше, разярентъ посегенно, гордо гордо отнемаше богатото покривало и съ яростъ сригаше флаговете отъ дърветата, а морскиятъ ревъ заглушаваше печалните звукове на погребателниятъ маршъ. На половина пътъ, отъ къщата до гробътъ, има едно малко равно пространство, което Гарибалди е насадилъ съ овишни дървесца, превелъ вода и обърналъ въ плодороденъ участъкъ, който билъ найъ любимото мѣсто на Гарибалди и което му служило за разходъ.

Тукъ пръвъ пътъ, въ 1864 год. ся срѣщналъ съ жената, която послѣ му подарила Манлио, като му станала собствена жена.

Тогава тя кърмила на грѣдите си синѣтъ на полковникътъ Канцио. — На този мегданъ процесията ся установи и бидоха произнесени сърцераздирателни слова.

Приблизително на 20 мин. разстояние от къщата, под Акациите, беше приготвен гробът, мястостта на когото се ограждаше от железна решетка. На същото място лежи плочата с надпис: Rosa Garibaldi (дъто била заровена дъщеря му, умрѣла въ 1870. въ време на неговия походъ въ Франция) и една урна до която бѣ гробътъ. Въ него спуснаха тѣлото който се покриваше отъ една огромна украсена плоча. — Всичко почиваше въ мъртво безмолвие нѣколко минути наредъ — а само се чуваха силното вѣтрово духание придружавано отъ ехти на морските развълнувани вълни!

Тяпата си разохождаше, но за да си отиде не бѣ възможно. — Морето бѣше непристъпно. Повече отъ едно деценоушие се пада на публиката да бѣдствова безъ храна и покривъ, които по никакъвъ начинъ не можеха да се доставятъ. — едва следъ двѣ седмици биде съвършено закритъ Гробътъ. Грамадиниятъ камък на тегло около 4000 хиляди оки, бѣ пренесенъ отъ матрозите Карриди и отъ тѣхъ спуснатъ на Гробътъ. Преди да спуснатъ камакътъ, всички члѣнове отъ семейството си спускаха да отдадатъ за последенъ пътъ приличниятъ поклонъ на покойния герой! . . . Тамъ бѣха излѣни горчиви съзми, крайни и скърбни, нѣщо необщо, отвлечено до голяма степенъ, което раздираше сърцето на Человѣка. — Жените и дѣцата гръмо издигаха плачевните си гласове, неутѣшими скръби и плачъ бѣха обладали мъжественото и крепко сърдце на Меноти. Плочата бавно се спускаше надъ гробътъ, като чели и тя се противеше да покрне свободолюбивиятъ челоуѣкъ. Слънцето, неволно потопваше жарките си лъчи въ бистрите и тихи води на средиземното море като чели и то не искаше да се отдѣли отъ печалниятъ гробъ, на когото бѣ написано надписъ: Garibaldi.

М. Ив. М.

По Министерството на Вжтрѣшнитѣ Дѣла

УКАЗЪ

№ 573

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милостъ и народната воля

Ниязъ на България.

По предложението на Наятътъ Министръ на Вжтрѣшнитѣ Дѣла, представено Намъ съ докладътъ му отъ 26 юлий 1882 год. подъ Но. 6025.

ПОСТАНОВИХМИ И ПОСТАНОВЯВАМИ:

I. Да утвърдимъ законопроекта за административното дѣленіе територията на Княжеството, изработенъ отъ Държавния Съвѣтъ, съ нѣкои измѣненія и допълненія, внесени отъ Министерския Съвѣтъ.

II. Да се обнародва тоя законопроектъ въ „Държавния Вѣстникъ“ и да се тури въ дѣйствие отъ денътъ на обнародванетоъ му, отъ когото да има и сила на законъ.

III. Съ полаганіе въ дѣйствие тоя законъ, да се отмѣни съществуващия до сега законъ за административното дѣленіе на Княжеството.

Исполнението на Настоящия указъ се възлага на Наятътъ Министръ на Вжтрѣшнитѣ Дѣла.

Издаденъ въ г. Варна на 28 юлий 1882 година.

На първообразното съ собствената ръка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

Александръ.

Приподписалъ: Министръ на Вжтрѣшнитѣ Дѣла Генералъ Майоръ Соболевъ

Докладъ до Негово Височество

№ 6025.

Господарю!

Съгласно съ указа на Ваше Височество отъ 1-ий февруарий настоящ. год. подъ Но. 68, Държавния Съвѣтъ изработи „законопроектъ за административно дѣленіе територията на Княжеството“. Неудовлетворителността на сегашното дѣленіе, призната, както отъ правителството така и отъ населението въ нѣкои мѣста, а за това, и нуждата да се раздѣли територията отново, съ-

образно съ дѣйствителнитѣ потребности на страната, сж били главнитѣ причини да се изработи този законопроектъ. Отъ друга страна необходимостта, да се съкратятъ по възможностъ разности по управлението на окръжията, бѣ причината да се унищожатъ нѣкои отъ тѣхъ: по-незначителни споредъ числото на населението си и по-маловажни като административни центрове. 1) Берковското окръжие се присъединява на Ломското; за това присъединение нѣма да се срѣднатъ прѣпятствия, тъй като жителитѣ повече тяготѣятъ къмъ Ломъ, съ който иматъ тѣсни и често сношения. Ломъ-Паланка имъ е и скелата и тържището за земнитѣ произведения. Отъ тамъ купуватъ всичко, тамъ продаватъ произведенията, тамъ отиватъ селенитѣ да търсятъ кирия и пр.; сношенията съ тоя градъ ставатъ по добъръ и удобенъ пѣтъ; 2) Географическото положение на Провадийското окръжие мѣжду съседнитѣ: Варненско и Шуменско, не му дава право на съществуване като отдѣлно окръжие. Една частъ се присъединява къмъ Шуменското, а по голѣмата къмъ Варненското окръжие. Населението нищо нѣма противъ унищожението на окръга. 3) Орѣхово ни въ търговско, ни въ административно отношение не представлява голѣмо значение на населението; за това частъ отъ селата му се присъединяватъ къмъ Ломъ-Паланка, а Орѣхово съ другитѣ села — на Вратца. 4) Орханійското окръжие се унищожаватъ по причина, че е много малко, Орханійската околия се присъединява къмъ Вратца, Тетевенската къмъ Пѣвненъ, и Етрополъ къмъ Софийското окръжие. 5) Ески-Джумайското окръжие, съ включение на една частъ отъ селата на Османъ-Пазарската околия, се присъединява къмъ Шуменското, понеже не представлява особени причини за да бѣде самостоятеленъ окръгъ. 6) Трънското окръжие се присъединява къмъ Софийското по причина на малочислеността на населението му. Това присъединение не представлява особенни прѣпятствия за населението, тъй като за съобщенията съ София и главнитѣ центрове има добри пътища. 7) Присъединение на Ловчанската околия къмъ Пѣвненското и Троянската къмъ Севлиево окръжие сжщо не представлява, споредъ разстоянието, никакви прѣпятствия.

Въ изработениятъ отъ Държавния Съвѣтъ законопроектъ Министерския Съвѣтъ, съгласно Височайната Ви заповѣдъ, внесе следующитѣ измѣненія:

1. Центрътъ на Дръновската околия, Търновско окръжие, да си остане въ Тръвна и центрътъ на Рѣсенската околия да се премѣсти въ Горня-Орѣховица, понеже както Тръвна така и Гор. Орѣховица по търговията си, по благоустройството и проч. въобще предетявяватъ по-много удобства отъкоето Дръново и Рѣсенъ.

2. Околията Бръзничка, Трънско окръжие, да се не унищожатъ, тъй като споредъ мѣстнитѣ условия тамъ е необходимо околийско управление.

3) Да се упраздни Ловченското окръжие, а околитѣ му да се присъединятъ: Ловчанската и новоприсъединената (споредъ първия проектъ) Тетевенска къмъ Пѣвненъ, а Троянската къмъ Севлиево. Че въ Ловечъ нѣма нужда да има окръжно управление може всѣки да се убѣди, като погледне върху картата на разстоянията: между Пѣвненъ и Ловечъ има 30 километ., а между Ловечъ

и Севлиево 37 кил. сирѣчь на 67 километра три окръжни градове.

Като представлявамъ тоя законопроектъ съ всичкитѣ внесени измѣненія, имамъ честъ най-покорно да моля Ваше Височество, ако го одобрявате, да благоволи да подпишете приложенниятъ тукъ указъ за полагането му дѣйствие.

Смѣ, Господарю, на Ваше Височество най-покоренъ и вѣренъ въ служителъ.

София, 26 юлий 1882 година.

Подписалъ: Министръ на Вжтрѣшнитѣ Дѣла
Генералъ Майоръ Соболевъ.

На първообразното съ собствената ръка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

Одобрено Александръ.

З а к о н ъ

за административното дѣленіе територията на Княжеството.

§ 1. Територията на Княжеството въ административно отношение се дѣли на 14 окръжия, които се подраздѣлятъ на 56 околии.

§ 2. Окръжията носятъ названіето на градоветѣ, които имъ служатъ за центрове.

§ 3. Окръжията се съставляватъ отъ досегашнитѣ окръжи, както следва:

I. Варненското окръжие състои отъ сегашнитѣ Варненско и Провадийско окръжия безъ селата: Беш-тене, Бекчи, Серж-буванъ, Реджебъ-махале, Лопушна и Янково-Ени-въй, отъ които първото преминава къмъ Силистра, а другитѣ къмъ Шуменъ, и отъ онѣзи села на Силистренското окръжие, които се заключаватъ между сегашната граница на Варненското окръжие и Канарата, която пресича нинешната Базагуртска околия отъ юго-западъ къмъ сѣверо-истокъ.

II. Силистренското окръжие състои отъ сегашното едноименно окръжие безъ селата задъ Канарата, които оставатъ на Варна.

III. Шуменското окръжие състои отъ сегашнитѣ Шуменско и Ески-Джумайско окръжия, безъ она частъ отъ Османъ-Пазарската околия, които се намиратъ между рѣката Бююк-дере и сегашната граница на Търново, и безъ селата по линията отъ селото Чукурово край селата Куванджиларъ, Гюч-белеръ и Насуфчиларъ, които, заедно съ находящитѣ се по-накътръ къмъ сегашната граница на Разградъ, преминаватъ на Разградъ, — и отъ селата отъ Варненското окръжие, които се изброиха по-горе.

IV. Разградското окръжие си остава почти съ сжщитѣ граници, както до сега; то потърпява само следующитѣ измѣненія: въ него влизатъ горнопланинитѣ Шуменски села, а се отетхватъ на Тутраканъ селата: Юнгуларъ, Шерметъ, Канпие, Месимлеръ и Курчаларъ, на Бѣла — селото Синавъ, на Кесарово — Нама-къй и Калачларъ, а на Ески-Джумая — Омарча и Огузларъ.

V. Русенското окръжие си остава както си е. То се увеличава само съ селата, които отъ Разградъ прѣминаватъ къмъ Тутраканъ и Бѣла.

VI. Търновското окръжие състои: 1) отъ Търновскій окръгъ безъ сѣверната частъ на Кочинската и Сухиндолската околии по линията отъ селото Мумушли до селото Върбовка, които оставатъ на Свищовъ, — безъ селата по линията на сѣверъ отъ Куршуня, Сливово, Есаево, Сухинъ-долъ, Димча, Полакастрово до Чуратъ, които преминаватъ на Севлиево, и 2) отъ отръзка на Османъ-Пазарската околия до рѣката Бююк-дере.

VII. Свищовското окръжие състои отъ Свищовскій окръгъ, отъ упомянатиятъ въ предидущата точка отръзкъ отъ Търновскій окръгъ и отъ Николюската околия безъ селата по линията на югъ отъ селата Гигенъ, Гигенска-махала, Бръстъ, Голеници, Коприва, Коловци, Вита по край турски Карагачъ до Върбовка.

VIII. Севлиево окръжие състои: отъ сегашното Севлиево окръжие, отъ селата на Търновското окръжие по линията отъ Куршуня до Чуратъ включително и отъ сегашната Троянска околия.

IX. Пѣвненското окръжие състои: 1) отъ сегашната Пѣвненска околия; 2) отъ остатъкътъ на Николюската околия; 3) отъ сегашното Ловчанско окръжие безъ Троянската околия; 4) отъ сегашната Тетевенска околия; 5) отъ Вратчанскитѣ села, които лѣжатъ на истокъ отъ р. Пискъръ, и най-послъ 6) отъ Търновскитѣ села Лѣгница и Озма-Кау-геронъ.

X. Вратчанското окръжие се съставлява: 1) отъ сегашния Вратчанскій окръгъ безъ селата на истокъ отъ Пискъръ и безъ селата Лѣшево и Грумникъ; 2) отъ Орханійскій окръгъ безъ Тетевенската околия и безъ Етрополскій мюдюрлукъ; 3) отъ селата на Софийскій окръгъ задъ голѣмия Софийскій Балканъ и 4) отъ Орѣховскій окръгъ безъ селата, които прѣминаватъ къмъ Ломското окръжие.

XI. Ломското окръжие състои отъ Ломското и Берковското окръжия, отъ Вратчанскитѣ села Лѣшево и Грумникъ и отъ селата на Орѣховското окръжие на западъ отъ рѣка Огоста.

XII. Видинското окръжие състои отъ Видинскій окръгъ, въ досегашнитѣ му граници.

XIII. Софийското окръжие състои: 1) отъ цѣлий Софийскій окръгъ, но безъ селата задъ голѣмия Балканъ Осел-ли, Зли-долъ и Еленовъ-долъ, които преминаватъ подъ Вратчанското окръжие, както и безъ селата: Овчарци, Сапарево, Мацакурово, Горня-Баня, Муси-Бей, Горня Диканя и Дръвъ отъ Самоковската околия, които преминаватъ къмъ Кюстен-дилското окръжие; 2) отъ цѣлий Трънскій окръгъ и най

постъ, 3) отъ оная частъ на Орханлийскій окръгъ, която е съставлявала нѣкога Етрополскій подокръгъ.

XIV. Кюстендилското окръжие състои, както е сега отъ дѣлн Кюстендилскій окръгъ съ прибавление на селата, поименовани въ предидущата точка, и съ отнемане на селата: Добровици, Нейковци, Одраница, Ржжавецъ, Станьовци и Бониньоръ, които се присъединяватъ къмъ Трънската околия, Софийско окръжие.

§ 4. Заявление отъ страна на пограничните села, че е необходимо по важни типографически и икономически причини нѣкои отъ тѣхъ да се откъснатъ отъ едно окръжие или околия и присъединятъ на друго, подаватъ се на мѣстния окръженъ управителъ, който ги прѣпраща при своето мнѣние и при мнѣнието на окръжния съвѣтъ до Министерството на Вжтрѣшнитѣ Дѣла за разгѣждане и заключение въ Държавния Съвѣтъ.

Такива заявления се приематъ и подлагатъ на разгѣждане до истечението на една година отъ влизането въ сила на настоящия законъ.

§ 5. Окръжията се дѣлятъ на три разряда: Отъ I разрядъ сѣ: Софийското, Търновското, Русенското и Варненското; отъ II разрядъ сѣ: Кюстендилското, Вратчанското, Шумненското и Видинското; отъ III разрядъ сѣ всички останали.

§ 6. Окръжията се дѣлятъ на околии. Всяка околия трѣбва да заключава въ себе си отъ 25 до 50 хиляди жители приблизително и да носи названieto на централното мѣсто градъ или село.

§ 7. Границитѣ на околитѣ не могатъ да раздѣлятъ землищата на селата.

§ 8. Границитѣ на околитѣ въ всяко окръжие се опредѣлятъ въ съединено заседание на окръжния управителъ, окръжния съвѣтъ и околийскитѣ началници и, като се одобрятъ отъ Държавния Съвѣтъ, утвърждаватъ се съ Княжески указъ въ разстояние на два мѣсеца отъ обнародването на настоящия законъ.

§ 9. Околитѣ се разпредѣлятъ по разнитѣ окръжия както слѣдва:

а) Варненското окръжие се раздѣля на 5 околии: Варненска, Балчишка, Добричка, Провадийска и Новоселска.

б) Силистренското окръжие заключава три околии: Силистренска, Акъ-Баджидарска и Куртъ-Бунарска.

в) Шумненското окръжие съдържа 5 околии: Шумненска, Ново-Пазарска, Ески-Джумайска, Османъ-Пазарска и Прѣславска.

г) Разградското окръжие съдържа три околии: Разградска, Поповска и Кемалларска.

д) Русенското окръжие обема 4 околии: Русенска, Бѣленска, Балъ-Бунарска и Тутраканска.

е) Търновското окръжие се дѣли на 5 околии: Търновска, Еленска, Кессаревска, Трънненска и Горне-Орѣховска.

ж) Свищовското окръжие се дѣли на двѣ околии: Свищовска и Никопоцка.

з) Севлиевското окръжие се дѣли на три околии съ слѣдующитѣ центрове: Севлиевъ, Габрово и Троянъ.

и) Пазниченското окръжие се дѣли на 4 околии, които иматъ за центрове: Пазнечъ, Луковитъ, Ловечъ и Тетевенъ.

к) Вратчанското окръжие заключава 4 околии: Вратчанска, Орѣховска, Бѣлослатинска и Орханлийска.

л) Ломско окръжие състои отъ три околии: Ломска, Берковска и Бѣле-Дръмска.

м) Видинското окръжие се дѣли на три околии: Видинска, Кулака и Бѣлградчишка.

н) Софийското окръжие се раздѣля на 8 околии: Софийска, Самоковска, Новоселска, Покрещка, Златишка, Цариградска, Трънска и Врѣзничка.

о) Кюстендилското окръжие обема 4 околии: Кюстендилска, Дубинишка, Радомирска и Изворска.

§ 10. Околитѣ биватъ отъ два разряда: първий и вторий. Отъ първий разрядъ сѣ: Варненската, Силистренската, Шумненската, Разградската, Русенската, Търновската, Свищовската, Севлиевската, Габровската, Вратчанската, Ловчанската, Пазниченската, Орѣховската, Ломската, Видинската, Софийската, Самоковската, Трънската, Провадийската, Добричката, Балчишката, Ески-Джумайската, Османъ-Пазарската, Тутраканската, Еленската, Никопоцката, Берковската, Орханлийската, Кюстендилската, Дубинишката и Радомирската. Всички тѣ други околии сѣ отъ вторий разрядъ.

§ 11. Настоящия законъ влиза въ сила веднага слѣдъ обнародването му и отменява всички по-прѣжни по тая частъ закони.

УКАЗЪ

№ 561.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милостъ и народната воля

Князь на България.

По предложението на Нашитѣ Министръ на Вжтрѣшнитѣ Дѣла, предствено Намъ съ докладътъ му отъ 29 юлий 1882 год. подъ № 6152.

ПОСТАНОВИХМИ И ПОСТАНОВЯВАМИ:

I. Да се упраздни длъжността на Софийскій полициймѣсторъ, като се образува, вмѣсто нея, постъ на градоначалникъ съ права, относително градътъ София, предоставени на окръжнитѣ управители.

II. Да се възложатъ на Градоначалника:

1) устройството на Българската сто-

лица въ всяко отношение, съгласно съ съществуящитѣ закони;

2) установлението добри отношения между градекоето управление и иностраннитѣ подданици;

3) успокоение столичното население, което е раздѣлено на враждебни партии;

4) изобщо надзора за редътъ и обществената тишина.

III. Врѣменно да се пригласи на длъжността градоначалникъ Русенитъ, който да е служилъ въ военна служба и който да е получилъ висше юридическо образование, за да съвмѣщава въ себе понятие за дисциплина съ строго съзнание на своитѣ права и обязанности, и да може да всели въ подчиненитѣ нему лица уважение къмъ законността и дългътъ, като изработва по такъвъ пжтъ приемници за себе отъ Българи.

IV. Да се установи слѣдующия штатъ за Софийското градоначалство:

1 градоначалникъ	12,000 л.
1 помощникъ	6,000 „
1 секретаръ	3,000 „
1 подсекретаръ	1,800 „
1 секретаръ за иностранна корреспонденция	3,600 „
4 участкови началници по 4000 на едного	16,000 „
Канцелярски расходи	6,420 „
Всичко	48,820 л.

V. Излишкътъ на разноситѣ който ще се окаже противъ сумнитѣ асигнуваня за съдържанieto на полицейското управление въ столицата, да се възложатъ на града.

VI. Да се назначи на длъжността градоначалникъ бившии офицеръ на Лейбъ-Гвардия Симеоновскій полкъ, окончившия курсъ въ Императорската юридическа академия, а сега състоящия по особенни поржчения при Варнавскій Генераленъ Губернаторъ Надворний Съвѣтникъ, Денисъ Карповичъ, като му се предложи да пригласи съ себе отъ Русеня и двама опитни пристапи.

VII. Да се назначи отъ общественни градеки сумми за подемъ и дохаждане отъ Русеня:

1) на градоначалника	4,000 л.
2) на двама участкови началници по 2000 на едного	4,000 л.
Всичко	8,000 л.

VIII. Непълненieto на настоящитѣ указъ се възлага на Нашитѣ Министръ на Вжтрѣшнитѣ Дѣла.

Издаденъ въ г. Варна на 30 юлий 1882 година.

На първообразното съ собствената ръка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

Александръ.

Приподписалъ: Министръ на Вжтрѣшнитѣ Дѣла,
Генералъ Мапоръ А. Соболевъ.

ДОПИСКИ

Добричъ 21 августъ 1882

Г. Редакторе на В. „Славянинъ“

Съ присърбие прочетохъ въ десетий брой на вѣстникътъ ви, че Русенския Апеллативенъ съдъ потвърдилъ напълно присѣдата издадена отъ Търновскій окръженъ за едногодишенъ затворъ на Х. Лазаръ Х. Хрѣстова, обвиненъ за клевета изречена ужъ отъ него върху особата на Негово Височество. Х. Лазаръ става невинна жертва на интригитѣ. Нека бже драго и весело на интригантитѣ, като глѣдатъ че едно благородно семейство отъ 8 малолѣтни дѣца днесъ да се лишава отъ единствената подпорка на своя баща, нека се радватъ казвамъ г. Орѣховчани, като гледатъ невиннитѣ дѣца на оногова, който въ 1876 год. бже се рѣшилъ да остави дѣца и жена, за да се бори за свободата на

своето мило отечество срѣщу тиранина, да плачѣтъ и да ходѣтъ голи и боси по улицитѣ и гладни безъ да иматъ милостъ отъ нѣкого.

Х. Лазаръ, който днесъ пада въ немилостъ въ примкитѣ на интригантитѣ, неговия домъ въ 1876 год. е билъ приближище на онѣзи юнаци наши братя, които се наричѣхъ войводи на четитѣ, Орѣховска, Оганашка, Дръновска и Габровска.

Момакъ преди вѣстанието състоятеленъ отъ 150,000 гр. отъ любовъ къмъ отечеството си, немало е иждивилъ, като се опропастилъ материално за да подкрѣпи войводи, па и живота му бже въ доста голѣма опасностъ. Но той призираше всяка опасностъ спрямо любовта, която гореше въ неговото сърдце да види тиранина смазанъ, и неговото многострадално отечество освободено. За всички тѣзи голѣми трудове днесъ при свободното си отечество, за награда дава му се настоящето възнаграждение съ едногодишенъ затворъ! Хиляди ижте са е казало, че днесъ бившиятъ турски шпиони владежтъ и вирежтъ, а честнитѣ и заслуживши на отечеството си хора, се призиратъ и гонѣтъ!

Отъ сърдце и душа състрадавамъ за Х. Лазара, защото е чистъ патриотъ за благото на отечеството си. Нашитѣ съди, които занимаватъ свещената катедра на правосѣдието, трѣба да си припомнятъ че сѣки отъ тѣхъ е далъ кѣтва предъ Бога какъ ще глѣда съдѣбитъ на хората по чиста съвѣсть, безъ да се увлича отъ нѣкои вѣйкаши поощрения, нъ ще слуша своята вътрѣшна съвѣсть на сърдцето и душата си и точно ще се придържа о дѣйствующитѣ закони въ нашето княжество. Като си припомни, че за всичко ще дава отвѣтъ на страшния съдъ Божий.

Всички интриги и клевети да не намѣрватъ мѣсто въ тѣзи свещени мѣста — съдилищата ни, но да се обнародва сѣка истина, тъй щото сѣки споредъ дѣлата си да му се дава и наградата. Споредъ както се вижда, че Х. Лазаръ е наклеветенъ, и споредъ показанieto на свидетелитѣ, както и отъ заключението на прокурора, Х. Лазаръ се евява оправданъ. Не остава да се чака друго за освобождението на Х. Лазара, освѣнъ Княжеската милостъ.

Единъ пострадалецъ отъ интриги.

Добричъ 20 Августъ 1882 год.

Г-не Редакторе на В. „Славянинъ“

Прочетохъ въ брой 10 й въ В. „Славянинъ“ въ роде опровержение срѣщу дописката помѣстена въ В. „Свѣтлина“ брой 6 й една дописка отъ гр. Варна и подписана отъ седемъ учители, въ която дописка некарватъ лъжа сведенията на дописника отъ г. Добричъ за Окръж. Инспекторъ. Вижда се слабостта на неказанитѣ опровержения отъ тѣзъ даскалчета, като се силжтъ ужъ да покривжтъ самата истина, че дописника лъжалъ.

Азъ предлагамъ само слѣдующитѣ въпроси Гну Инспектору нека самъ опроверже. А) Исполнилъ ли е отъ части поне § 21 отъ Инструкциитѣ за окръжнитѣ училищни Инспектори? Този параграфъ не съществува за нашата околия може бл. Въ началото на своето назначение яви са като скоропреходица планета презъ мѣсець Октомврий и то гдѣ огрѣла гдѣ не, и отъ тогава не се е явявалъ. Оце парагр. § § 24,25 и почти никой параграфъ за нашата околия не е билъ изпълненъ. Друго е ако е било невъзможно на Г. Инспектора да обикали училищата споредъ инструкциитѣ, а друго е да се казва, че обикалѣлъ, когато това не е извършилъ въ нашата околия. Слѣдователно подписанитѣ даскалчета опровержението на дописката отъ Добричъ въ В. „Свѣтлина“ лъжжѣ. Жалателно е за сѣга щото Г. Инспекторъ да даде обяснение чрезъ печата за причинитѣ, които сѣ го занимавали да забрави Добричката околия?

Ние познаваме, че Инспекторската длъжностъ е доста многосложна и трудна за да може въ точностъ да се изпълни, но поне веднѣжъ презъ годината да заобикаля селскитѣ училища и да направи нужнитѣ наставления, било на учителитѣ, било къмъ селенитѣ. И въ врѣме на испитанията, трѣба училищния Инспекторъ да ни поната поне, какъ се извършихъ испититѣ, ако не на сѣко село, то поне на по голѣмитѣ села и паланки.

Повече върху това нескамъ да говоря, нека говори Г. Окр. училищенъ Инспекторъ и ние ще слушамъ съ удоволствие неговото оправдание, ако може да се оправдае за немарливостта си.

Единъ отъ селскитѣ учители.

Минжлийгъ Петкъкъ стана митингъ въ помѣщенieto на реалното училище, гдѣто присѣдствувахъ около 400 души. Найнапрѣдъ се издаде обявление, че събранието ще стане въ градската градина, въ г-нъ директоръ на вжтрѣшнитѣ дѣла съобщилъ на инициаторитѣ, че той основающъ се на чл. 41 отъ Органическиитѣ Уставъ, нѣма да остави да стане на отворено мѣсто, въ слѣдствие на което се залѣпихъ изъ улицъ

тъ нови обявления. За прѣдсѣдатель бѣ избранъ Г-нъ Дръ Странски, а за секретаръ Г-нъ Хр. Захариевъ. Говорителитѣ бѣха Г-нъ Дръ Янкуловъ, Дръ Странски, Караджовъ, Величковъ и Калчовъ. Темитѣ, върху които всѣки единъ говори бѣха: 1) Българетѣ отъ Южна България иматъ ли право да се занимаватъ съ дѣлата на княжеството; 2) Конституцията унищожена ли е, или е произвольно потъпкана; 3) Що е направилъ режимътъ отъ времето на прѣвратътъ и 4) какви ще бѣдѣтъ слѣдствията отъ всичко това. Говорението се продължи до мръжнало. Г-нъ Калчовъ прочете слѣдующата резолюция, която се прие едногласно отъ събранияето.

РЕЗОЛЮЦИИ.

1. Събранието признава едногласно и на пълно, че начинътъ на управлението въ Княжество България интересува Българитѣ отъ Южна България, наравно съ ония въ Княжеството. Сегашниятъ начинъ на управление отъ Софийското правителство е достигналъ да създаде за българскитѣ народъ жизненъ въпросъ, който не е само въпросъ „за напредъкътъ и благодѣйствието за славата и величието на България“, въ още и за цѣлото съединение на разпокъсаниятъ Българскитѣ народъ.

2. То признава тъй сѣщо, че конституцията изработена отъ Великото Търновско Събрание, удобрена отъ всѣхитѣ сили, приета подъ кѣтва отъ Князь Александаръ I който по нейна сила е избранъ князь — владѣтель, не е унищожена и не можеше да се унищожи, не е отмишена и не може да се отмиши, защото самъ Н. В. Князь Александаръ I, въ прокламацията си отъ 1 Юля 1881 год. казва, че „правата на народътъ припознати отъ конституцията оставатъ и за напредъ“, като основа на нашето обществено право.

3. Нъ събранието не може да не признае, че конституцията, първата и самата здрава основа на българскитѣ народенъ битъ е раскъсана, потъпкана по единъ начинъ често произволенъ отъ ония людие, които измислиха и направиха прѣвратътъ съ единственна цѣль да управляватъ българскитѣ народъ по тѣхната си воля, като унищожиха *най-сѣщественнитѣ му права* — общинското самоуправление, право прѣдадено намъ отъ праотцитѣ ни, не показнато отъ турското правителство, правото за писанне, правото за говорение и събрание, личната неприкосновеност и правото даже за *оплаване* — права, които съставляватъ сѣщественната частъ на конституцията, въ които върѣки желанията на Князътъ, върѣки неговитѣ обѣщания съ прокламацията му, се потъпкахъ.

4. Събранието констатира още че дѣйцитѣ на прѣврата, които потъпкахъ горѣказанитѣ народни права, придобити съ толкова жертви, слѣдъ 5 въковни страдания и мъки, постигнаха чрѣзъ измѣняване избирателни законъ на най-последното и най-сѣщественото запазено право на народното прѣдставителство, на неговото лично избирание, чрѣзъ което народътъ и князътъ се сближаватъ, съставляватъ една властъ, една воля.

5. Събранието като исказва сичкото си негодование, спрямо посегателите на българската лична и обществена свобода, създадена отъ самитѣ народъ и удобрена отъ Божѣ почившия великъ нашъ Освободителъ, не може да не съжелява своитѣ братия Българи обезправдани и огнетавани въ свободна България отъ нѣколкоина властолюбци изъ между народа ни.

6. Събранието мисли че каквато и да бѣде цѣльта на настоящитѣ режимъ, слѣдствията на неговитѣ дѣла съставляватъ една важна спънка въ съединението на българскитѣ народъ, и че спасението на отечеството зависи отъ съхранението на общественитѣ придобити-права, на които най-голѣмий защитникъ трѣбва, и не може да бѣде другъ, освѣнъ Княза, въ рѣшитѣ на когото народътъ е повѣрилъ сѣдбата си.

7. Събранието възлага на своето бюро, грижата да съобщи настоящето рѣшение на Княза Александра I и на Българскитѣ народъ.

(Марица).

РАЗНИ

Изъ Конг-Конг-а извѣстятъ, че тамъ измрѣли отъ холера около 4000 д-мѣстни жители.

Слѣдъ едно министерско засѣдание, което траяло 24 часа, Портата приела военната конвенция, съгласно съ предложението на Англия.

Турската флота „Капифо“ съ 150 войника престигнала въ Портъ Сайдъ. Единъ английски параходъ, който се намиралъ тамъ, не позволилъ на турскитѣ войници, да излѣзатъ на сушата.

Редакторъ-издатель Т. Х. Станчевъ

Въ Парижъ, тия дни щѣли да се събератъ отъ всѣхъ сичкитѣ френски посланици, за да се съвѣтватъ съ тѣхъ министрътъ на Вънпнитѣ работи, върху политическото направление, което трѣбва да държи Франция.

Военната английска сила въ Египетъ състояла отъ 11,000 д-мѣна 2,500 конница и 27 топа.

Въ Каиръ почнали да се появяватъ пожари.

Топовѣтъ на Араби папа, много добръ и на далечъ били отъ колкото английскитѣ. Араби папа билъ на мѣние да укрепи Кафр-ел-Дуаръ и Абукиръ, тъй цото да не можатъ англичанетѣ по никакъвъ начинъ да ги превзематъ.

Една телеграма изъ Лондонъ извѣстятъ: Египтянитѣ съ голѣма сила нападнахъ на английскитѣ позиции при Кан-афена. Английската кавалерия ги нападнала и много египтяни погинали (?р.) Араби папа присѣтствувалъ на бойното поле и побѣгналъ като оставилъ много муниции. (англичанетѣ обичатъ сами да се хвалятъ р.)

Зѣиванието на границата при село Каралидеронтъ мѣжду турцитѣ и гърцитѣ, пакъ се повторило. Боятъ траялъ цѣлъ день.

На 16 того вѣчеръта въ Петербургъ двѣ непознати лица освободили изъ Саратовската тюрма, единъ политически престѣпникъ, слѣдъ като смъртно ранили надзирателя. Злодѣйцитѣ бѣле на часа уловени.

Изъ Англия се испратили въ Египетъ 36 обсадни топове и 1136 топчии.

Въ Исмаилъ и Портъ-Сайдъ имало болни отъ горѣщията 280 Английски войници. По другитѣ болници имало голѣмо число.

Мѣжду Турция и Гърция се постигнало едно споразумение. Мѣстността карали-Дервентъ щѣла да се счита приврѣменно за неутрална.

На 17 того въ Каиръ египетскитѣ първепци държали едно събрание и прогласили Араби-папа като единъ господаръ надъ Египетъ.

3,000 д-мѣ египетска войска съ двѣ планински батерии, завзели върховетѣ на Макамамъ планина на шесето, което води отъ Суецъ за въ гр. Каиръ.

РАПОРТЪ

Отъ Варненския окр. управителъ отъ 14 и 16 августъ т. г.

На 13 августъ н. г. между селата Стрджиларъ и Кюсе-кьой, Тутраканска околия, потерата е имала сблъскване съ разбойницитѣ, които сполучили да хванатъ одного отъ потерата, взели му пушката и му отрѣзали охото. Отъ пайката билъ хванатъ единъ.

На 16 августъ потерата заобиколила въ гората разбойницитѣ, отъ които имало ранени, но неизвѣстно колко.

Осѣнъ това се открили и нѣколко ятаци на разбойницитѣ.

ТЕЛЕГРАММА

Разградъ 24 авг. 1882

Гражданитѣ въ града ни, крайно благодарятъ Министру просвѣщения, който водимъ отъ безпристрастие назначилъ анкетна комисия отъ инспекторитѣ Блъсковъ и Радивоевъ, които свойственната тѣмъ способностъ, издириха корена на злото и за изравнение недоразуменията распорѣдиха се за избирание училищно настоятелство а старото упразниха. Всичко влезе въ нормалния пѣтъ; съжеляваме дописника на лъжливитѣ дописки въ послѣднитѣ броеве на „Българинъ“.

ЮЛИЙ ЦЕЗАРЬ

Трагедия отъ Вилиамъ Шейкспиръ, преведена прямо отъ Английски, състояща отъ 6 коли, въ осмина, съ едно кратко предисловие и една кратка бѣлежка върху пиесата.

Цѣна 2 фр. сребърни.

Кои то поржчатъ повече отъ 10 книги, ще ся ползватъ съ 10% отстъпка.

Желающитѣ да си доставятъ тѣзи книги, можатъ да се отнесатъ до преводачътъ и Иванъ П. Славейковъ въ Пловдивъ.

ИЗЛѢЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ

новъ учебникъ

по

ЕСТЕСТВОЗНАНИЕ

за

Употрѣбление въ IV отдѣление въ първоначалнитѣ ни народни училища.

Събралъ

Отъ разни по тази частъ учебници

М. Б. Сеизовъ

(съ 25 картинки)

Издава Книгопродавницата на Н. Годоровъ

ТЪРНОВО

Цѣна 70 стот.

ИЗВѢСТІЕ.

„Дружеството „Напредъкъ“ въ Виена извѣстятъ, какъ отъ 4 ма кандидати, които подадоха прошения, се избра за новъ Дружественъ въспитаникъ Г-нъ Симеонъ Владимировъ изъ Пехчево въ Македония“.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Домъ № 1556 находящъ се въ махалата Голѣмий Варошъ улица „Бара“ близо до Печатницата на Спаса Попова, съдържащъ двѣ отдѣления за живѣние на двѣ фамилии, всѣкое отдѣление съ по двѣ стаи за живѣние, куйна, мутвакъ и понница както и доста голѣмъ дворъ, всичко въ добро състояние, неподлежаще на никаква поправка, продава се изъ свободна рѣка.

Желающитѣ да го купятъ, нека заповѣдатъ за споразумение при Т. Илиева бив. Секретаръ на Русенската Полиция, живущий въ сѣщия домъ.

Скоро-печатницата на в.

„Славянинъ“ въ Руссе се пуждае отъ двама славослагатели, които да знаятъ свободно да нареждатъ, желающитѣ да занематъ тия мѣста, нека ся явятъ въ реченната печатница.

Желающитѣ да получаватъ вѣстника ни, когато го поржчатъ, молимъ да испрацатъ същеврѣменно и стойността му. Всѣка поржчка непридружена съ стойността, ще остава неисплатена. Молимъ приятелитѣ си, да не имъ се зловиди тая мѣрка.

Редакцията.

Русчукъ скоро-печатница „Славянинъ“.